

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1900/2023
18.07.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Иване Рађеновић, председника већа, Владиславе Милићевић, Татјане Матковић Стефановић, Бранка Станића и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Матић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Нишу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 747/23 од 22.02.2023. године, у седници одржаној 18.07.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 747/23 од 22.02.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 747/23 од 22.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији П1 42/22 од 14.12.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на име разлике доприноса уплати надлежном Фонду ПИО у Прокупљу, колико буду износили на дан уплате за временски период од 01.04.2007. године до 31.03.2009. године. Ставом другим изреке, наложено је тужиоцу да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 9.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 747/23 од 22.02.2023. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер у конкретном случају не постоји

потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, не постоји потреба новог тумачења права, као ни неуједначена судска пракса. Предмет тужбеног захтева је обавезивање тужене да у корист тужиоца уплати разлику доприноса надлежном фонду ПИО Прокупље колико буду износили на дан уплате за период од 01.04.2007. године до 31.03.2009. године. Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном пресудом на основу признања Општинског суда у Куршумлији П1 106/09 од 21.10.2009. године, обавезан је тужени Завод за специјалну рехабилитацију „Жубор“ Куршумлијска бања (код које је тужилац био у радном односу) да тужиоцу на име накнаде штете због неисплаћене накнаде зараде за период од априла 2007. године до марта 2009. године исплати појединачне месечне износе, ближе наведене у тој пресуди, са припадајућом законском затезном каматом по месечном доспећу, као и да у корист тужиоца уплати надлежном фонду ПИО порезе и доприносе у висини стопа колико буду износиле на дан уплате за овај период. На основу наведене пресуде као извршне исправе, решењем о извршењу Општинског суда у Куршумлији И 584/09 од 08.12.2009. године одређено је предложено извршење и обавезан Завод за специјалну рехабилитацију „Жубор“ Куршумлијска бања као извршни дужник да тужиоцу као извршном повериоцу исплати новчано потраживање из извршне исправе и трошкове извршног поступка. Како тужилац није наплатио потраживање, одлуком Уставног суда Уж 5900/18 од 13.04.2021. године усвојена је уставна жалба тужиоца и утврђено да је у извршном поступку И 584/09 (касније И 4274/10) повређено његово право на имовину и признато му је право на накнаду штете у висини износа утврђеног решењем о извршењу, као и другим поступцима које је тужилац водио ради реализације својих права. На основу наведене одлуке Уставног суда, тужилац је иницирао и водио извршне поступке пред јавним извршитељем. Решењем Вишег суда у Прокупљу Гж 15/22 од 28.01.2022. године укинута је решење јавног извршитеља ИИ 2114/21 од 21.12.2021. године којим је одбијен предлог за извршење који је тужилац поднео на основу одлуке Уставног суда Уж 5900/18 од 13.04.2021. године, предлог за извршење одбачен, извршни поступак обустављен и укинуте све спроведене извршне радње. По окончању тог поступка, тужилац је покренуо 02.03.2022. године парнични поступак у овој правној ствари, позивајући се на налаз и мишљења вештака економско-финансијске струке (који је доставио уз тужбу) из којег произилази да је тужилац у међувремену наплатио износе досуђене пресудом на основу признања Општинског суда у Куршумлији П1 106/09 од 21.10.2009. године и да су у његову корист уплаћени доприноси надлежним фондовима ПИО и доприноси на досуђене износе зараде за утужени период.

О тужбеном захтеву као што је овај одлучује се у зависности од утврђеног чињеничног стања у сваком поједином случају. У конкретном случају, о тужбеном захтеву нижестепени судови су одлучили правилном применом материјалног права јер нису испуњени услови за примену члана 51. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање („Службени гласник РС“, бр.84/04118/21) , при чему пасивна легитимација тужене произилази из чињенице да је оснивач Специјалне болнице „Жубор“ Куршумлијска бања као здравствене установе. Из утврђеног чињеничног стања произилази да је на досуђене износе правноснажном и извршном пресудом на основу признања Општинског суда у Куршумлији П1 106/09 од 21.10.2009. године извршена уплата доприноса у корист тужиоца надлежним фондовима, али у доцњи, при чему тужилац није тужбени захтев определио у складу са налазом и мишљењем вештака. Наводима ревизије оспорава се утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено по члану 407. став 2. ЗПП.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба ради уплате доприноса поднета је 02.03.2022. године. Вредност предмета спора је 4.000,00 динара.

Предмет спора у овој парници не односи се на заснивање, постојање и престанак радног односа, у ком случају би ревизија била дозвољена применом члана 441. ЗПП, већ је предмет спора новчано потраживање, па се дозвољеност ревизије цени по општим правилима о дозвољености ревизије у имовинскоправним споровима.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да ревизија тужене није дозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Ивана Рађеновић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић